

Hồi 23

Khô Phật Linh Không Lâm Nạn

ất của Hải Thiên Nhất Tào sáng quắt như điện, quét qua một vòng rồi đưa tay trước ngực chào Huyền Thanh đạo trưởng và nói :

- Côn Luân Tam Tử đến núi Kỳ Liên hẳn có việc gì đại sự ?

Huyền Thanh đạo trưởng cũng chấp tay đáp lễ và nói :

- Ba chúng tôi đến Kỳ Liên Sơn chỉ có mục đích khẩn cầu các cao tăng Đại Giác Tự xin một quả Tuyết Sâm để trị độc rắn cho sư muội bản đạo. Không ngờ linh quả đã khó kiếm mà còn biến thành một trận tranh đấu khắc nghiệt.

Tô Bằng Hải cười lớn nói :

- Côn Luân Tam Tử nổi tiếng trong giang hồ, võ công thâm hậu, các hòa thượng trong Đại Giác Tự làm sao cự lại. Như vậy Tuyết Sâm Quả chắc đã lấy được rồi.

Dứt lời, ông ta nhìn Ngọc Chánh Tử, thấy bà đã lành bệnh nên mỉm cười đắc ý cho lời nói mình quả thật không sai.

Ông ta quay lại nhìn Thiết Di Lặc và Khô Phật hỏi tiếp :

- Hai vị hòa thượng mập, ốm trái nhau không biết nhân vật thế nào trong Đại Giác Tự?

Huyền Thanh đạo trưởng mỉm cười đáp :

- Hai vị mập, ốm này đều là Trưởng Lão trong Đại Giác Tự cả

Tô Bằng Hải bỗng nhường mày, sắc mặt biến thành giận dữ, liếc nhìn Thiết Di Lặc và Khô Phật rồi cười gằn nói :

- Ba vị đạo trưởng đã lấy được Tuyết Sâm Quả để chữa bệnh rồi, vậy còn hai tên hòa thượng này, quý vị có thể nhường lại cho Thiên Long Bang của chúng tôi để thanh toán một mối thù chẳng.

Huyền Thanh đạo trưởng nghe Tô Bằng Hải nói, nhú mày nghĩ thầm :

Lời nói của hắn dường như không phải mĩa mai. Có lẽ hắn cho là Ngọc Chánh Tử đã nhờ Tuyết Sâm Quả mà chữa lành bệnh. Nhưng không hiểu hắn muốn bắt mấy gã hòa thượng để làm gì.

Suy nghĩ như thế, Huyền Thanh đạo trưởng cười nhạt đáp :

- Tô Bang Chủ đã muốn thanh toán nợ cũ với Đại Giác Tự thì bản đạo đâu dám trái ý.

Nói xong, Huyền Thanh từ từ lui lại chín bước.

Lúc đó, bảy vị đệ tử đời một của Đại Giác Tự thì có ba người là Nhất Phong, Nhất Thanh, Nhất Nguyệt đều đã chết nằm dưới đất, chỉ còn Nhất Vân, Nhất Lôi, Nhất Điện, Nhất Sáng, thì lại có một người bị thương nặng.

Thật ra, trong mấy chục năm nay, Đại Giác Tự chưa lúc nào bị thảm bại như vậy.

Thiết Di Lặc Linh Hải và Khô Phật Linh Không nghe Tô Bằng Hải nói, lòng như lửa

bỗng, tức giận đến run người, song chưa rõ Tô Bằng Hải là ai, cho nên nén giận để tra vấn đã.

Tô Bằng Hải cầm cây gậy Long Đầu Trượng từ từ bước tới, đằng sau có Xuyên Trung Tứ Xứ bảo vệ. Ông ta đi đến cách hai vị trưởng lão Đại Giác chừng một trượng thì dừng lại, đưa cây Long Đầu Trượng chỉ vào mặt Thiết Di Lặc, và toan mở miệng nói, thì Khô Phật Linh Không đã cướp lời :

- Người ở đâu đến đây ? Chúng ta với người chưa bao giờ gặp nhau, sao lại có món nợ cũ. Người hãy nói rõ cho chúng ta biết rồi hãy tự do múa gậy.

Tô Bằng Hải cười gằn một tiếng, và nói :

- Ta chỉ cần nêu tên một người thì các người nhận ra món nợ cũ ra sao rồi. Các người có biết Ngư Ẩn Tiêu Công Nghĩa chăng?

Linh Không cười khẩy một tiếng, đáp :

- A ! Ta tưởng món nợ gì lớn lao, té ra người là người thay mặt Tiêu Công Nghĩa đến đây để báo thù cho hắn. Phải! Chính ta đã dùng Phụ Cốt Độc Châm để xử tử hắn. Ta chỉ sợ người đã không trả được thù cho hắn mà còn mất thêm cái mạng già của người nữa thì uổng đời.

Tô Bằng Hải ngửa mặt cười lên một tiếng. Giọng cười như xé không gian khiến cho Linh Không thất kinh nghĩ thầm :

Lão già này nội công quá thâm hậu, ta không thể khinh thường được.

Tô Bằng Hải vừa dứt tiếng cười đã vung cây Long Đầu Trượng lên nói lớn :

- Hay lắm ! Lão đã gặp được cơ hội để lãnh giáo vài môn tuyệt học của Đại Giác Tự rồi. Dẫu có bỏ cái mạng già này cũng không dám tiếc.

Linh Không liếc mắt nhìn thấy sau lưng Tô Bằng Hải còn có ba vị phân cuộc, người nào vẻ mặt cũng trầm hùng, thần khí thanh sáng, biết toàn là những tay cao thủ giang hồ, lòng vừa sợ vừa tức, nghĩ ra một ác ý vung tay ra chém mạnh vào vai Tô Bằng Hải một chiêu, trong lúc lão này không phòng bị.

Nhưng Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải là Bang Chủ Thiên Long Bang, đã dày kinh nghiệm chiến đấu, đâu dễ để cho Khô Phật Linh Không hại ngầm vậy.

Long Đầu Trượng lập tức vung lên, xoay một vòng, hơi gió vun vút bay tới, làm cho Khô Phật phải rút tay về, thối lui hơn tám bước. Tô Bằng Hải cười gằn một tiếng, múa gậy đuổi theo.

Hồ Nam Bình nói lớn :

- Xin Bang Chủ chớ nhọc sức. Côn Luân Tam Tử đã thắng được họ thì tài năng của họ cũng chẳng ra gì. Xin Bang Chủ giao cho chúng tôi xử trị.

Tô Bằng Hải chưa kịp trả lời thì Diệp Vinh Thanh và Cư Nguyên Phát cũng song song tiến đến, muốn hợp sức cùng Hồ Nam Bình.

Tô Bằng Hải liếc nhìn thấy Khô Phật Linh Không đang ngầm vận nội lực, nét mặt hầm hầm, tay trái đề lên ngực, tay phải toan đánh ra, biết ngay là lão hòa thượng ấy tập trung vào một đòn ác hiểm lắm nên mới dự bị sẵn.

Thật không sai, Khô Phật Linh Không bỗng hét lên một tiếng rất lớn vung tay đánh tạt vào Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải một chưởng. Thế chưởng dùng hết mọi thành lực trong nội gia công phu, nên có một sức mạnh phi thường, làm cho Tô Bằng Hải râu tóc đều dựng ngược lên.

Thật là một thế độc. Khô Phật Linh Không quyết dùng tuyệt chiêu bình sanh để giết Tô Bằng Hải ngay tại chỗ nên đã vận dụng Bách Độc Thần Chưởng.

Bách Độc Thần Chưởng của Linh Không là một môn độc chưởng luyện trong thân thể các con vật có chất độc, thời gian tốn hàng mấy mươi năm mới thành. Các chất độc này đã thấm sâu vào đôi bàn tay của lão ta, nên mỗi khi vận lực cho tiết ra để công địch thì địch thủ dù có cao thâm đến đâu cũng chỉ đỡ được chưởng phong mà không thể ngăn được chất độc xâm nhiễm vào nội tạng.

Bách Độc Thần Chưởng của Khô Phật Linh Không kể về ảo diệu thì không bằng Thái Âm Khí Công của Thần Phật Linh Viễn, nhưng nếu kể về sự độc hại thì quả là một môn giết người ghê gớm.

Khô Phật Linh Không thấy lão dùng Bách Độc Thần Chưởng đánh ra mà Tô Bằng Hải đã không tránh né, còn lăm le muốn so tay đỡ lại, nên lão mừng rỡ, nhủ thầm :

“A ! Thế là người đã tìm cái chết rồi !”

Lão vừa nghĩ như thế thì bỗng nghe Tô Bằng Hải hét lên một tiếng, râu tóc dựng ngược lên. Và Tô Bằng Hải đã vận sức dùng Nguyên Chỉ Thần Công điểm đến.

Nguyên Chỉ Thần Công là một môn tuyệt học của Tô Bằng Hải. Lão ta chỉ dùng trong lúc nguy biến, vạn tử nhất sanh mà thôi. Cũng vì Khô Phật Linh Không dùng độc chưởng, nên buộc lòng Tô Bằng Hải phải xuất thủ để bảo vệ tánh mạng.

Chỉ nghe Khô Phật kêu to lên một tiếng. Nguyên Chỉ Thần Công phát xuất một luồng như mũi dùi, đánh tét nội lực của Linh Không và điểm ngay vào Khúc Nho Huyệt. Khô Phật Linh Không cảm thấy một luồng hơi nóng từ trên vai xuyên qua các mạch, khiến cho toàn thân bất lực, và bách độc lại bị đánh lui về nhập vào ngũ tạng của Linh Không.

Biến cố xảy ra như chớp khiến Khô Phật Linh Không hoảng vía, muốn vận lực để béc các huyệt đạo nhưng không còn kịp nữa.

Thiết Di Lặc Linh Hải thấy tình trạng nguy ngập liền tiến tới, vung tay trái đánh ra một chiêu Nghinh Sơn Xích Lãng bửa vào mặt Tô Bằng Hải, còn tay phải điểm vào hai yếu huyệt Cự Cốt và Thiên Trụ của đối phương.

Tô Bằng Hải quát ngay cây Long Đầu Trượng, ép về phía Thiết Di Lặc. Xuyên Trung Tứ Xú lập tức từ hai bên nhảy xổ tới, hai người công địch, hai người bắt địch.

Thiết Di Lặc hét lên một tiếng, vung song chưởng đánh ra, quyết đẩy lui bốn tên Xuyên Trung Tứ Xú. Nhưng Tô Bằng Hải đã kịp thời phát một gậy theo thế Nhị Long Phân Thủy làm cho Linh Hải phải lui ra bốn bước.

Bốn lão tăng đệ tử Nhất Vân, Nhất Lôi, Nhất Điện, Nhất Sảng thấy vậy cùng một lúc xông đến, huy động đàn trượng cố cản Xuyên Trung Tứ Xú, không cho phạm đến Khô Phật Linh Không.

Bỗng đằng sau Tô Bằng Hải có tiếng hét lớn, phi tiêu của Hồ Nam Bình và Tử Mẫu Đả của Diệp Vinh Thanh cùng ném tới một lượt. Hai vật ám khí này rất lợi hại trong Ngũ Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang.

Ám khí vừa buông đã nghe hai tiếng kêu thất thanh nổi lên. Phi tiêu của Hồ Nam Bình bay đến chém mất nửa cái đầu của Nhất Vân, còn Tử Mẫu Đả của Diệp Vinh Thanh thì cuốn theo gió đánh thẳng vào ngực của Nhất Lôi. Hai hòa thượng này thối lui năm bước, nằm nhủi xống đất, máu tuôn như suối, cây đàn trượng của họ rời ra khỏi tay.

Nhất Điện và Nhất Sảng khiếp sợ uy lực của hai vật ám khí này, không dám tiến tới nữa.

Bấy giờ Khô Phật Linh Không đã bị Xuyên Trung Tứ Xú bắt trời lại. Chỉ còn có Thiết Di Lặc, Nhất Điện và Nhất Sảng mà thôi.

Thiết Di Lặc Linh Hải nhìn thấy bảy người đệ tử đời một của Đại Giác Tự đã chết hết năm, còn sư đệ Linh Không lại bị bắt, liệu đánh nữa cũng chỉ thua thiệt mà thôi, nên đứng tần ngần, không dám động thủ.

Tô Bằng Hải cầm cây Long Đầu Trượng chỉ vào Linh Hải cười gằn nói:

- Tiêu Công Nghĩa với bọn người không có thù oán gì, sao lại ám hại hấn bằng Phụ Cốt Độc Châm?

Nói đến đây, Tô Bằng Hải lại nhìn sang Khô Phật Linh Không, thấy lão ta đã bị Xuyên Trung Tứ Xú bắt trời, ông ta cười ha hả, nói:

- Vị đại sư này là người đã dùng Phụ Cốt Độc Châm hại mạng Tiêu Công Nghĩa. Đã biết dùng độc tất biết giải độc. Các người muốn cứu hấn thì cứ đến Kim bắc, tổng bang cuộc của Thiên Long Bang mà cứu. Quá hạn nửa năm, nếu người của quý tự không đến thì đừng trách ta độc ác.

Linh Hải thấy tình thế trước mặt, biết không thể nào cứu vãn được. Nếu đánh nữa chỉ làm thiệt mạng hai đệ tử Nhất Điện và Nhất Sảng và không giải thoát được Khô Phật Linh Không.

Xét về võ công thì Linh Hải không hơn gì Linh Không. Đó là chưa nói đến Linh Không đã luyện được môn Bách Độc Thần Chưởng, một môn tuyệt độc mà Linh Hải không sao bì kịp. Nếu Tô Bằng Hải không có Nguyên Chỉ Thần Công thì chắc gì đã thắng Linh Không.

Giờ đây Linh Hải biết Tô Bằng Hải có ngón độc ấy mà còn ham đấu chưởng khác nào tự mình dẫn thân vào cõi chết. Hơn nữa Linh Hải được nghe Linh Viễn nói qua về Nguyên Chỉ Thần Công là một môn võ công cường mạnh, so với Thái Âm Khí Công là hai tuyệt học đối lập nhau, một bên là cương dương, một bên là âm nhu.

Nghĩ như thế Linh Hải cười gằn, nói :

- Chỉ sợ các người chưa ra khỏi Kỳ Liên Sơn thì đã thiệt mạng rồi.

Dứt lời, lão dắt hai hòa thượng Nhất Điện và Nhất Sảng quay mình trở lại. Cư Nguyên Phát muốn đuổi theo, nhưng Tô Bằng Hải đã kịp cản lại.

Diệp Vinh Thanh đưa tay phóng ra một mũi thiết đả, vun vút găm vào lưng Linh Hải như một làn khói. Linh Hải nghe hơi gió đã biết ám khí nên quay mình đánh phạch qua một

cái. Thiết đảm bị chân lực nội gia phát trở lại, tung lên cao ba trượng rồi rơi xuống đất.

Giữa lúc đó, đôi mắt Hồ Nam Bình như luồng điện chớp, không nhìn theo Linh Hải nữa mà quay sang phía Lý Thanh Loan.

Ngô Không đại sư và Huyền Thanh đạo trưởng thấy vẻ mặt của Nam Bình thì biết lão ta có một ẩn ý không tốt, vội bước tới gần trước mặt Thanh Loan.

Ngô Không đại sư nét mặt hầm hầm, lăm le cây đàn trượng chỉ chờ lúc Hồ Nam Bình động thủ là đối phó ngay.

Tô Phi Phụng đang cầm tay Thanh Loan nói chuyện, quay mình sang thấy Hồ Nam Bình đang ngấm vận nội công lần lần tiến tới. Đồng thời Cư Nguyên Phát và Diệp Vinh Thanh nét mặt cũng lăm lì, lại thấy Huyền Thanh đạo trưởng tay thủ chuôi gươm thì biết sắp xảy ra chuyện chẳng lành. Trước mặt nàng toàn là những tay cao thủ, nếu đã ra tay thì không còn cách nào ngăn cản nổi.

Bỗng Hồ Nam Bình cười lớn, cất tiếng hỏi :

- Vị bạch y cô nương này cũng là đệ tử của phái Côn Luân sao?

Huyền Thanh đạo trưởng ứng tiếng đáp :

- Đúng vậy. Hồ phân cuộc là vị tiền bối cao danh trong giới võ lâm, sao lại để ý làm chi một cô gái ngây thơ, chưa hề có danh phận.

Hồ Nam Bình liếc thấy Tô Phi Phụng cầm tay đứng ngang vai với Thanh Loan, muốn phóng phi tiêu ám hại mà không được, nên cau mày nói :

- Xin Tô cô nương đứng sang một bên.

Tô Phi Phụng thấy Hồ Nam Bình cầm mũi phi tiêu, nét mặt đầy sát khí, không hiểu do đâu Hồ Nam Bình lại có oán thù với Thanh Loan sâu sắc như vậy. Nàng thầm nghĩ:

“Uy thế của Hồ Nam Bình rất mạnh, tài ném phi tiêu của lão trăm phát không sai. Nếu rời Thanh Loan ra, e Thanh Loan không khỏi mang họa.”

Nàng liền ôm lấy Lý Thanh Loan, và quay sang hỏi Hồ Nam Bình:

- Hồ thúc thúc ! Thúc thúc tuổi cao tác lớn, lẽ đâu lại có cừu hận với một thiếu nữ bé bỏng như thế?

Hồ Nam Bình cười nhạt nói :

- Trước khi ta chưa tra vấn minh bạch, chẳng bao giờ ám hại một ai.

Đoạn, ông quay qua hỏi Huyền Thanh đạo trưởng:

- Đạo trưởng là kẻ cao danh trên võ lâm, tất không bao giờ chịu nói sai. Xin đạo trưởng cho ta biết cô gái áo trắng đó có phải là con gái của Lý Sĩ Lang không?

Huyền Thanh đạo trưởng ngẫm nghĩ một lúc, rồi quay qua nhìn Ngô Không đại sư. Nét mặt của Ngô Không đại sư lúc ấy thực khó tả, đau đớn buồn giận lẫn lộn. Toàn thân vị sư già ấy run lên, lão nhớ lại trang tình sử đã qua trong dĩ vãng, khiến cho lão ghen ngào vì uất ức.

Tô Phi Phụng tuy nhỏ tuổi, song giàu kinh nghiệm, thấy đôi bên như vậy đoán biết nội tình có lăm u uẩn, nếu không kịp thời chặn đứng hành động của họ, sẽ đưa họ đến một cuộc thanh toán bằng xương máu.

Nàng lớn tiếng gọi :

- Thân phụ ! Dưỡng phụ của con bị trúng độc, việc cứu chữa cần phải gấp rút, xin phụ thân rời khỏi nơi đây.

Tô Bằng Hải cũng biết giữa cô gái đệ tử của phái Côn Luân và Hồ Nam Bình có mối cừu thù, nhưng lúc này không phải là lúc đánh nhau bèn gọi Hồ Nam Bình, nói :

- Hồ phân cuộc ! Hãy tạm giữ lấy ôn hòa. Chúng ta còn nhiều thì giờ gặp nhau, đâu đã vội gì.

Hồ Nam Bình tuy là người nóng nảy và tự phụ, nhưng cũng không dám trái lời Tô Bằng Hải, liền cúi đầu đáp :

- Xin tuân lệnh Bang Chủ.

Tô Bằng Hải mỉm cười, quay qua xá Huyền Thanh đạo trưởng một cái và nói :

- Đạo huynh dấu có hận thù với Hồ phân cuộc của chúng tôi cũng xin vì lão hữu này mà bỏ qua. Ngày sau nếu có duyên gặp gỡ, chúng tôi sẽ xin thỉnh giáo hai môn Thiên Cang Chưởng và Phân Quang Kiếm Pháp của quý phái.

Huyền Thanh đạo trưởng cũng xá Tô Bằng Hải một cái để đáp lễ và nói :

- Nếu được quý bang cuộc chỉ bảo thì còn gì hân hạnh bằng.

Tô Bằng Hải quay qua vẫy Tô Phi Phụng nói :

- A ! Con nhỏ này đòi lên đường gấp sao chưa cất bước còn đứng đấy làm gì.

Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng cười nói :

- Thân phụ và thúc thúc đi trước ! Con còn có việc nói với Loan muội đây một chút.

Tô Bằng Hải nhú mày nói :

- Không được ! Hãy mau theo gót ta xuống núi.

Tô Bằng Hải là một nhân vật quái kiệt giang hồ, trong tay thống lĩnh hàng ngàn vị võ lâm cao thủ của Thiên Long Bang, tuy nhiên đối với con gái thì lại nhu nhược không kìm chế nổi.

Tô Phi Phụng nhượng mày nũng nịu đáp :

- Sao lại không được ? Con nói chuyện với người bạn gái đâu có hại gì công việc của cha.

Tô Bằng Hải tức giận, đôi mày lóe hào quang. Tuy nhiên ông ta vốn tánh nuông chiều con gái đã quen, nên nhẫn nhục lắc đầu chán nản bảo :

- Con đã lớn tuổi rồi, tánh nết vẫn cứ gần đỡ như vậy không sợ thiên hạ cười chê sao ?

Tô Phi Phụng xụ mặt nói :

- Không phải con không xuống núi, chỉ nói chuyện với Loan muội một chút rồi theo sau. Cha cứ đi trước.

Tô Bằng Hải nhìn Huyền Thanh đạo nhân gượng cười nói :

- Con của lão phu ham chơi lắm ? Xin đạo huynh chiếu cố giùm.

Dứt lời ông quay mình bước đi. Đằng sau Xuyên Trung Tứ Xứ vác xác Khô Phật Linh Không nổi gót. Ba vị phân cuộc cũng tiến theo hai bên để yểm hộ.

Chốc lát, đoàn người này đã đi qua hai đồi núi và biến mất dạng sau đám rừng tùng.

Tô Phi Phụng nắm tay Thanh Loan kéo lại bên nàng nói :

- Sao muội lại kết oán với Hồng Kỳ phân cuộc họ Hồ, người trong bang của tỷ ?

Thanh Loan buồn bã lắc đầu đáp :

- Muội không biết. Muội chưa từng gặp lão ấy bao giờ.

Dứt lời, Thanh Loan quay đầu lại nhìn Ngô Không đại sư hỏi :

- Sư bá ! Cha con tên là Lý Sĩ Lang sao?

Nhóm người Thiên Long Bang vừa đi khỏi, thần trí Ngô Không cũng vừa tỉnh lại thì đã bị Thanh Loan hỏi một câu, khiến cho ông kinh động, đôi mắt chứa chan u ám, nét mặt ngơ ngẩn nhìn Thanh Loan một lúc, đột nhiên lão như nổi giận, lớn tiếng nói :

- Loan nhi ! Con không được hỏi đến chuyện đó.

Từ khi Thanh Loan khôn lớn đến giờ, chưa bao giờ nàng thấy Ngô Không đại sư có thái độ giận dữ đối với nàng như vậy. Nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, giật bàn tay ra khỏi tay Phi Phụng, vụt chạy đến trước mặt Ngô Không đại sư, quỳ xuống đất, ôm chặt lấy hai đầu gối của vị hòa thượng già nầy, nước mắt tuôn chảy...

- Sư bá ! Con đã sai lầm rồi sao?

Vị hòa thượng già toàn thân run rẩy, cầm lấy cánh tay nàng đỡ dậy, thở dài nói :

- Chuyện của cha mẹ con. Ta đã nói hết với sư phụ con rồi. Lúc nào cần nói thì sư phụ con sẽ cho con biết, con không nên tò mò hỏi đến.

Lý Thanh Loan mặt mày ngơ ngác, nhìn Ngô Không đại sư như muốn nói gì, nhưng lại thôi.

Cuối cùng, nàng gục đầu, thở thê :

- Sư bá ! Sư bá đừng giận con nữa. Con không bao giờ dám hỏi đến việc đó nữa.

Ngô Không buồn bã chưa kịp trả lời thì bỗng nghe tiếng ngựa hí từ xa vọng lại. Trong chớp mắt đã chấy một con ngựa bốn ba chạy đến, yên cương sẵn sàng mà người cỡi không thấy đâu.

Nhìn thấy con ngựa bồm dài phát phới, tầm thước uy nghi, Tô Phi Phụng giật mình, biết là con Xích Vân Truy Phong của Tô Hùng.

Con thần mã nầy đến trước Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng, vểnh tai, cúi đầu, hí mấy tiếng nho nhỏ như cầu khẩn việc gì.

Lý Thanh Loan đã biết con ngựa ấy của ai rồi, liền liếc nhìn Tô Phi Phụng nói.

- Đây là con ngựa của Tô Hùng. Con ngựa nầy chạy mau như mây khói.

Tô Phi Phụng ngạc nhiên hỏi :

- Sao ? Loan muội cũng quen biết với Tô huynh ?

Lý Thanh Loan nói :

- Chỉ có Đại tỷ tỷ và Vũ ca quen biết chàng. Hiện giờ Vũ ca và Đại tỷ tỷ đi rồi nên chỉ có một mình muội biết Tô huynh mà thôi.

Lúc Tô Phi Phụng vừa gặp Lý Thanh Loan mà không thấy Quân Vũ, ý muốn hỏi thăm, nhưng vì thẹn thùng không dám mở miệng. Bây giờ nghe Lý Thanh Loan nói như vậy, nàng còn kinh dị hơn là thấy con Xích Vân Truy Phong yên cương vắng người.

Nàng vội hỏi :

- Loan muội còn có tỷ tỷ sao ?

Lý Thanh Loan vừa cười vừa đáp :

- Đại tỷ tỷ cũng là bạn của Vũ ca. Bản lãnh tỷ ấy rất cao. Nếu không nhờ tỷ ấy thì có lẽ muội và Vũ ca đã mất mạng rồi.

Tô Phi Phụng ngỡ ngác một lúc, rồi hỏi :

- Vũ ca của muội đi theo người khác mà muội không có gì khó chịu trong lòng ư?

Thanh Loan lắc đầu, cười một nụ cười hồn nhiên, đáp :

- Đại tỷ tỷ là người rất tốt ! Vũ ca đi với tỷ ấy thì em rất yên tâm, không lo lắng gì nữa.

Lời nói này, Thanh Loan thốt ra với một sự chân thành ngây thơ, khiến cho Tô Phi Phụng không hiểu cội lòng của Thanh Loan ra sao cả. Chính nàng nghe Quân Vũ đi với Bạch Vân Phi thì nàng đã đau đớn khó chịu, còn Thanh Loan yêu Quân Vũ rất nồng nàn, nhưng bình thản trước những cử chỉ ấy nghĩa là sao ?

Nàng thắc mắc :

“Thế thì Thanh Loan có yêu Quân Vũ bằng tình yêu của trai gái chăng?”

Thanh Loan thấy vẻ mặt của Tô Phi Phụng đượm buồn, không hiểu gì cả, vội kéo tay nàng hỏi:

- Phụng tỷ tỷ ! Sau tỷ lại buồn?

Tô Phi Phụng lắc đầu, quay lại nhìn con Xích Vân Truy Phong, đáp nhanh :

- Con ngựa này của Tô huynh. Nay nó đến đây một mình, chắc là đại huynh tỷ gặp điều rủi ro gì đây.

Lý Thanh Loan thở dài nói :

- Đại huynh của tỷ rất tốt. Chàng không những bạn thân của Vũ ca mà còn là ân nhân của muội nữa đấy. Bây giờ chúng ta hãy đi tìm Tô huynh xem sao.

Dứt lời, nàng quay về hướng Ngọc Chánh Tử, nói :

- Con và Phụng tỷ cùng nhau đi tìm Tô Hùng được không, thưa sư phụ?

Thông Linh đạo trưởng không kịp để cho Ngọc Chánh Tử đáp lời, nói xen vào :

- Người ta đã ra công cứu đệ tử của phái Côn Luân, thì chúng ta phải đi tìm người ấy mà cảm ơn mới phải. Sư muội nên cho phép Thanh Loan cùng đi.

Ngọc Chánh Tử nhíu đôi mày liễu nói :

- Kỳ Liên Sơn rộng vạn dặm, tìm một người không phải dễ.

Tô Phi Phụng nói :

- Con Xích Vân Truy Phong này rất linh tính. Chúng ta dùng nó dẫn đường đi tìm đại huynh tôi không khó khăn gì cả.

Dứt lời, nàng đánh nhẹ vào cổ ngựa một cái. Con thần mã quay đầu hí lên một tiếng rồi cất vó chạy đi. Cả đoàn người cũng vội vã nối gót theo sau con ngựa.

Ngựa chạy như bay, đoàn người theo sau phải dùng khinh công mới đuổi theo kịp.

Đi vừa một canh giờ thì đến một ngọn núi cao. Thần mã dừng chân chờ đoàn người theo sau đuổi kịp rồi mới ngất đầu lên hí một tiếng, trở bước lên núi.

Núi này cao hơn trăm trượng, mọi người phải vất vả lắm mới theo kịp thần mã. Chạy một hồi thì đến một vũng nước rộng độ ba mẫu, sóng nước rạc rào xanh.

Xích Vân Truy Phong hí lên một tiếng khê rồi chạy theo vũng nước, len vào một ghềnh đá có mấy gốc tùng cao.

Thanh Loan bỗng ồ lên một tiếng, và nói :

- Muội biết rồi ! Chỗ này muội đã đến hai lần. Lần nào Đại tỷ cứu muội cũng đem vào nơi đây.

Ngọc Chánh Tử để ý quan sát, chỉ thấy hai bên sườn núi những gốc tùng cao ngất, chỉ thẳng lên trời. Những vách đá sừng sững làm cho bà nhớ lại đúng là nơi bà gặp Bạch Vân Phi và Mã Quân Vũ.

Xích Vân Truy Phong cất vó chạy vào thung lũng, nơi đây cỏ xanh phơn phớt, khí hậu ấm áp lạ lùng. Khi đến một động đá thì thần mã dừng lại.

Thanh Loan xem như động đá đó đã từng quen thuộc với nàng, nên vừa đến nơi nàng đã xông xáo bước vào. Tô Phi Phụng cùng nàng song song tiến bước.

Vừa đến giữa động, thì ai nấy đều thất kinh, thấy Tô Hùng nằm ngửa trên mặt đá, tóc rũ xuống phủ cả mặt mày, toàn thân không cử động, tỏ ra một kẻ trước ngưỡng cửa của tử thần.

Tô Phi Phụng động lòng trước cảnh tượng ấy, hai dòng lệ tuôn trào bước tới sờ vào mình Tô Hùng, khẽ gọi :

- Đại huynh ! Vì sao như thế này ?

Tô Hùng vẫn nằm yên, đôi mắt từ từ mở ra, trông thấy Tô Phi Phụng, bất giác cảm động, nói :

- Ta tưởng không trông thấy mặt muội nữa, ngờ đâu.....

Tiếng nói chàng yếu dần rồi im bật. Tuy nhiên trên đôi môi héo hắt của chàng cũng thoáng qua một nụ cười gượng trước khi từ từ nhắm mắt nằm im.

Thanh Loan hoảng hốt la lớn :

- Phụng tỷ tỷ ! Bệnh tình của Tô huynh như thế có thể chữa được không? Nếu Tô huynh có bề nào chắc Vũ ca đau lòng lắm.

Dứt lời hai dòng lệ của Thanh Loan rơi xuống, ướt cả ngực Tô Hùng.

Tô Phi Phụng nhìn khắp thân thể Tô Hùng không thấy có một vết thương nhỏ nào. Sờ trên trán chàng cũng có hơi nóng, không rõ căn bệnh do đâu.

Thanh Loan khóc trước bệnh tình của Tô Hùng làm cho Tô Phi Phụng ngơ ngác không hiểu sao cả.

Bấy giờ Côn Luân Tam Tử và Ngô Không đại sư cũng đứng vây quanh Tô Hùng và đang theo dõi thương thế.

Huyền Thanh đạo trưởng trước hết khuyên Tô Phi Phụng vài lời rồi mò khắp thân hình Tô Hùng, chỉ thấy chàng bị một số kinh mạch và huyết đạo bị đóng kín, không lưu thông. Xem thế thì rõ ràng Tô Hùng bị kẻ nào dùng lối điểm huyết đả thương rồi. Tuy nhiên, Huyền Thanh đạo trưởng tìm các huyết đạo vẫn không biết đối phương đã dùng phương pháp nào để

điểm huyết.

Huyền Thanh đạo trưởng tuy là kẻ có bản lĩnh phi thường nhưng vẫn không sao tìm ra huyết đạo bị thương để cứu chữa. Hình như lối điểm huyết của đối phương có một phương pháp đặc biệt. Ông ta chỉ biết dùng lối giải khai, thoa bóp các mạch để cho máu lưu thông.

Qua một lúc, Tô Hùng thở dài một tiếng, mở mắt ra, thấy Thanh Loan đang ngồi bên chàng, mặt mày đầm lệ làm cho Tô Hùng xúc động. Tô Hùng đã bị thương lại bị đói khát mấy ngày, còn làm sao đủ sức để giữ vững tinh thần, chàng nấc lên mấy tiếng trông rất kinh khủng

Huyền Thanh đạo trưởng đoán biết, vội bảo Phi Phụng:

- Cô nương hãy lấy đồ ăn cho lệnh huynh ăn đôi chút để phục sức rồi sẽ tìm cách cứu chữa. Lệnh huynh của cô nương tuy bị địch thủ dùng lối điểm huyết đả thương, nhưng cũng chưa đến thiệt mạng đâu.

Vô Hình Nữ Hiệp nét mặt đau khổ, thò tay vào túi lấy lương khô đem dứt cho Tô Hùng ăn.

Tô Hùng ăn xong, thần sắc tươi tỉnh, tuy nhiên vẫn không sao cử động được.

Huyền Thanh đạo trưởng hỏi Tô Phi Phụng :

- Trước đây cô nương có biết lệnh huynh của cô nương đã giao đấu với ai không ?

Tô Phi Phụng chưa kịp đáp thì Tô Hùng đã mở mắt, nhìn Phi Phụng hỏi :

- Vị đạo nhân này là ai?

Thanh Loan nghe hỏi ứng tiếng đáp ngay :

- Tô Huynh ! Đây là sư phụ của Vũ ca, và sư bá của muội đấy. Bây giờ Tô Huynh cảm thấy đã đỡ chưa ?

Tô Hùng quay nhìn Thanh Loan, đôi mắt chứa đầy cảm mến, nghĩ thầm :

- Cử xem nét mặt của nàng thì thấy nàng vẫn đầy thiện cảm với mình, không có ý gì lạ khác cả. Dường như nàng đã không biết đến sự việc xảy ra trong mấy ngày trước đây.

Bất giác chàng mỉm cười thầm nghĩ :

“Mấy ngày trước đây nàng bị mê mang, tưởng ta là Mã Quân Vũ chắc nàng không biết hành động chộc ghẹo của ta thì phải !”

Nghĩ thế, Tô Hùng suy tưởng, đôi mắt đảo đi đảo lại mấy vòng bỗng chạm phải đôi mắt sáng như điện chớp của Huyền Thanh đạo trưởng đang nhìn chàng, làm cho chàng kinh sợ, trầm nghĩ :

“Vị đạo nhân này là sư phụ của Mã Quân Vũ, tất là vị Tam Thanh Quan chủ đây. Lý Thanh Loan chắc được lão cứu ra, như vậy hành động vừa rồi của ta làm sao lọt khỏi con mắt của lão. Ôi thôi ! Nếu thế thì tính mạng của ta hôm nay lâm nguy rồi.”

Tô Hùng hồi tưởng lại đến cứ chỉ trước kia lúc chàng chộc ghẹo Thanh Loan, sợ Huyền Thanh bắt được không dung tình, nên trở mặt nhìn sững.

Tô Phi Phụng cảm thấy vẻ mặt của Tô Hùng biến đổi qua nhiều trạng thái, lúc vui, lúc sợ, ngỡ là chàng vừa khỏi bệnh, tâm trí cuồng loạn lên càng thương hại hơn, khẽ hỏi :

- Đại huynh ! Vì sao thế ?

Tô Hùng chỉ “à” một tiếng, rồi lại đưa mắt nhìn sang Thanh Loan, thấy vẻ mặt của Thanh Loan, trong đau xót còn tăng thêm vẻ đẹp bội phần.

Huyền Thanh đạo trưởng vội vận nội công vào hai tay xoa bóp vào người Tô Hùng.

Độ một canh giờ, cả mình mẩy Huyền Thanh ướt đầm mồ hôi, tuy không mở được chính huyết của Tô Hùng, nhưng cũng giúp cho Tô Hùng khai thông được các phụ huyết. Tô Hùng bị tê liệt đã lâu, không cử động được. Giờ đây tay chân đã có thể đưa lên đưa xuống.

Đột nhiên Huyền Thanh đạo trưởng ngừng tay, nói với Tô Hùng :

- Bần đạo đã dùng hết sức lực rồi, cũng chỉ có thể giúp cho tiểu hiệp chừng đó mà thôi.

Tô Hùng cười gằn một tiếng, nói :

- Trị không được cũng chẳng hề chi. Rủi ro bề nào thì cũng chỉ chết đi là cùng. Nhưng trước khi chết, tôi không thể không trả cái thù này.

Huyền Thanh đạo trưởng ôn tồn nói :

- Tiểu hiệp báo thù hay không việc đó không can gì đến bần đạo. Nhưng theo bần đạo nhận xét thì đối phương đã dùng môn đặc biệt đả thương kinh mạch. Bản lĩnh của người này không phải tầm thường, mà là một cao thủ trong võ lâm. Bần đạo e tiểu hiệp đã không báo thù nổi còn phải thiệt thân.

Tô Hùng cười nhạt hai tiếng, không đáp lời Huyền Thanh, vẻ mặt đầy tự phụ.

Huyền Thanh phất tay áo, đứng lên gọi Thanh Loan :

- Loan nhi ! Chúng ta đi thôi..

Dứt lời, lão quay mình bước ra khỏi động đá

Thanh Loan buồn rầu, thở dài một tiếng, rồi thò vào túi lấy gói lương khô trao cho Tô Hùng, nói :.

- Giờ đây Tô huynh chưa lành bệnh, muội xin để lương thực này lại cho Tô huynh dùng trong lúc đói lòng.

Tô Hùng đưa mắt nhìn Thanh Loan, tỏ ra vô cùng luyến tiếc. Lòng chàng hình như nổi lên một ý nghĩ lạ lùng về ghen tương khiến chàng không còn giữ nổi bình tĩnh, nhảy dựng lên, phóng về phía trước mặt.

Một số huyết đạo trong người chàng tuy đã được Huyền Thanh đạo trưởng giải thông nhưng chính huyết chưa giải được, mặc dù chàng có thể cử động được, nhưng vẫn yếu ớt.

Chàng lao đảo vài bước thì thân thể tê liệt, hai chân rũ rượi, té xỉu xuống đất.

--- oOo ---